

Đề bài:

Hãy tả lại một
đêm trăng đẹp đã
để lại cho em một
ấn tượng sâu sắc
nhất.

Bài làm 1

Màn đêm đã buông xuống, trong các gia đình mọi người đang ngồi bên nhau rất hạnh phúc, chỉ còn trăng. Trăng trên cao, cô độc một mình, tỏa sáng cho mọi cảnh vật trên trái đất. Trăng sáng mùa thu vàng vặc chiếu khắp thành phố, làng mạc, núi rừng nơi quê hương thắm thiết của chúng ta. Trăng đêm nay sáng quá! Ánh trăng dịu mát tỏa xuống không gian đen tối đem lại ánh sáng cho mọi người, trang hoàng cho cả thành phố. Cái hình tròn của hình trăng mới ngộ nghĩnh đáng yêu làm sao. Nó như một đứa trẻ ngây thơ đang hòa vào bữa tiệc Trung thu của chúng em. Trăng đối với chúng em như người bạn thân, chúng em đi đâu trăng cũng theo và soi đường cho chúng em đi. Những cây nến chúng em đốt giữa bữa tiệc Trung thu như những nàng tiên xinh đẹp mặc váy trắng, váy vàng và váy đỏ khoe sắc giữa bầu trời xanh mát. Để cho trăng khỏi buồn vì cô đơn, các nàng tiên đã đứng đưa trước gió như muốn rủ trăng xuống đây cùng phá cỗ Trung thu với chúng em. Ở trên cao, trăng cũng nghe thấy lời mời của các nàng tiên nhưng trăng không thể xuống được vì trăng còn bận tỏa sáng thành phố. Thấy trăng không xuống được, chúng em buồn lắm, riêng em thì thấy buồn hơn cả vì đã gọi trăng là chị Hằng. Chị Hằng ơi! Chị có biết rằng em buồn như thế nào không. Thiếu chị trong bữa phá cỗ Trung thu này, em cảm thấy trống vắng một cái gì quen thuộc mà không nhớ ra. Ôi! Giá như có thể em lên tới mặt trăng và trăng có thể xuống dưới này với con người thì em được nhìn thấy khuôn mặt, hình dáng của chị đáng yêu như thế nào, hiền dịu như thế nào. Em nhìn thấy chị Hằng và nghĩ tới ngày mai. Ngày mai chúng em có thể mơ tới một cuộc sống tươi đẹp vô cùng. Cũng dưới ánh trăng dịu dàng của chị, dòng thác nước đổ xuống làm chạy máy phát điện, chị sẽ soi sáng xuống ống khói nhà máy chi chít, cao thẳm, rải trên đồng lúa vàng bát ngát thơm, cùng với nông trường to lớn vui tươi. Đất nước Việt Nam chúng em sẽ giàu đẹp, hùng mạnh không kém gì các nước khác. Chị Hằng hôm nay sao mà đẹp đến thế. Ngày mai, chị sẽ đẹp, sáng và duyên dáng hơn. Em mong rằng chị sẽ tham gia những tết Trung thu tươi đẹp hơn cùng chúng em.

(Bài làm của Đức Xuân)

Bài làm 2

Vào những ngày đẹp trời, cứ mỗi buổi tối, ông trăng tròn lại xuất hiện trên bầu trời, trên những ngôi nhà cao tầng. Ông trăng bay lơ lửng, tỏa cái nhìn triu mến xuống thành phố Hà Nội thân yêu.

Buổi tối ngày hôm ấy mới đẹp làm sao. Tôi ra ngoài ban công nhìn ánh trăng tỏa. Trăng tròn vàng vặc từ từ bay lên theo gió. Ánh trăng sáng đến nơi nào, nơi đó cất tiếng hát, tiếng cười vui vẻ. Trăng đêm nay soi sáng khắp đất Việt Nam. Trăng sáng vàng vặc chiếu khắp thành phố, làng mạc, núi rừng, nơi quê hương thắm thiết của mọi người. Trăng soi sáng những ống khói nhà máy chi chít, cao thẳm, rải trên đồng lúa bát ngát vàng thơm, cùng

với nông trường to lớn, vui tươi. Cũng từ vàng trăng này, làn gió nhẹ, mát rượi tỏa ra làm tuôn chảy những ánh vàng tràn trên phố phường, trải dài khắp thành phố. Tôi nhìn trăng, nhìn mãi, nhìn mãi và nghĩ sự tích chú Cuội ngồi trên cung trăng. Kể ra chú Cuội cũng tài thật, ngồi mãi bên gốc đa của mình mà không đi đâu cả. Nghĩ đến chị Hằng mỗi năm chỉ xuống chơi với các em thiếu nhi một lần vào Trung thu, tôi lại nhớ, nhớ chị lắm! Tôi ước mong chú Cuội sẽ lại trở về sống với con người, chị Hằng sẽ xuống chơi cùng các em vào những ngày mười lăm hàng tháng. Nhưng cái ước mong đó chỉ là ảo ảnh, hi vọng mỏng manh. Trăng đập dưới giữa muôn vạn vì sao. Ánh trăng óng ánh tỏa trên khắp cành cây, hoa lá để rồi chúng toát ra một màu vàng tươi đẹp. Trăng chiếu xuống dưới đường làm những khuôn mặt thanh niên tươi trẻ hơn. Trăng cũng có một tình yêu vĩnh cửu như con đối với mẹ. Trăng yêu quý trái đất của mình, yêu quý hành tinh của mình, yêu quý những con người thông minh, cần cù sáng tạo, yêu lao động của mình. Hình như trăng đặc biệt yêu quý những em nhỏ đang vui chơi, học hành dưới mái trường mà trăng đã ôm ấp vào tận trong tim. Trăng còn tỏa ánh sáng của mình vào những chậu cây cảnh có nhiều sự sống hơn. Trăng cứ hiện lên trước mắt tôi, không bao giờ dứt ra được trong đêm nay. Tôi mơ mộng, tưởng tượng như trăng đang đến sát bên mình và khẽ nói với tôi:

– Bạn làm gì đấy?

Tôi trả lời:

– Tôi đang mơ mộng đây!

Đến khi giật mình trở lại, tôi mới biết đó không phải là trăng, chỉ là tôi tưởng tượng mà thôi. Trăng còn phải đi đây, đi đó xem xét đất nước mình nữa chứ. Sao hôm nay tôi kì lạ đến vậy, cứ mơ mộng tưởng tượng suốt? Vì ánh trăng đêm nay đây các bạn ạ! Các bạn có thấy trăng đẹp không? Tôi thầm cảm ơn trái đất đã tạo nên vàng trăng đẹp thế này để tôi yêu đời hơn, mơ mộng hơn, học giỏi hơn... Tôi rất sợ, sợ lắm khi trăng bị làm sao đó. Tôi ngồi ngắm trăng cho tới lúc trăng tan dần? Sao trăng lại tan? Tôi tự hỏi tôi. Một đám mây không biết từ đâu đến, chen vào vàng trăng và vàng trăng cùng tan dần. Thế là buổi tối ngày mai, tôi mới gặp lại được vàng trăng. Một ngày dài quá, dài quá, tôi không biết có chịu đựng được hay không? Tôi đang nhìn theo bóng dáng trăng thì mẹ gọi tôi vào ngủ. Tôi không muốn ngủ chút nào nhưng vẫn phải vào. Vào trong chăn, tôi vẫn còn nghĩ đến trăng và thiếp đi lúc nào không biết. Vàng trăng đã đi tận vào trong giấc ngủ, vào tận trong giấc mộng của tôi.

Trăng đêm ấy đã để lại cho tôi nhiều ấn tượng sâu sắc. Dù đã đi đâu rất xa, dù có ở nơi nào đi nữa, nhưng tôi cũng sẽ không bao giờ quên vàng trăng tròn vàng vặc. Tôi sẽ không bao giờ quên.

(Bài làm của Lưu Quỳnh Hoa)